

nemlig, at han og alle vi Andre, der i det væsentlige dele hans Grundopfattelse, ere tilbøjelige ligeoverfor 3 meget uheldige Alternativer. Det første af disse er, at det foreliggende Forslag til en Dagsorden vedtages. Nu skal jeg villig indrømme, at denne Dagsorden er affattet med megen Omflgt og Maadehold. Den første Deel deraf er, hvad der allerede fremgaaer af, hvad jeg har sagt, fuldkomment stemmende med mine Ansættelser; hvad den anden Deel angaaer, da er den vistnok affattet i moderate Udtryk, den henholder sig kun til en Ytring af den ærede Justitsminister; men der kan dog ikke hos Noget være en alvorlig Tvivl om, at Vedtagelsen af denne anden Sætning vil være det Samme som en Udtalelse om, at Thinget deler den Ansættelse, at en Indførelse af Rævnninger og overhovedet Omordningen af den criminelle Retspleie nødvendig skal forudsætte en Omordning af den civile Retspleie og forudsætte, at Forberedelserne dertil allerede ere trufne, forinden den førstnævnte Reform gennemføres. Dette kan dog ikke være tvivlsomt for Noget, det kan ikke være tvivlsomt, at Justitsministeren, ved at tage Sagen paa den Maade, at han slyder Gjennemførelsen af Omordningen af den criminelle Retspleie ud efter den civile Retspleies Omordning, bestemt vil kunne paaberaabe sig Folkethingets Btum i dette Dieblik. Hvorvidt det nu er rigtigt, og i hvilket Omfang det er rigtigt, at den criminelle Retspleies Ordning bør være afhængig af, at der ibetmindste er truffet Forberedelser til den civile Retspleies Ordning, er Noget, som jeg ikke for Dieblirket finder mig foranlediget til at indlade mig paa at drøfte. Jeg troer ikke, at en grundig Prøvelse deraf vil kunne foretages uden at fremdrage en Masse forskjellige Momenter og gaae meget dybt i Sagen, hvortil der for nærværende Dieblik ikke forekommer mig at være tilstrækkelig Anledning, men saa meget troer jeg i alt Fald at turde sige, at det ikke vilde være heldigt, om Thinget i dette Dieblik vilde vedtage en Dagsorden, hvori dette andet Stykke indeholdes, thi det forekommer

mig, at Thinget ikke er tilstrækkelig forberedt dertil; Spørgsmaalet er aabenbart ikke tilstrækkelig drøftet til, at vi kunne tage en saadan Beslutning, men i ethvert Tilfælde forekommer det mig, at den ærede Forslagsstiller, fra det Standpunkt, som han altid har staaet paa og endnu fastholder, neppe kan slyde Noget mere end netop denne Dagsorden. Jeg troer, at han for sit Vedkommende langt hellere maa see en Forkastelse af Forslagets Overgang til anden Behandling end Vedtagelsen af denne Dagsorden, hvis dette andet Stykke bliver staaende. Dette er det første Alternativ, og det er det, som jo har den største Chance for at blive Resultatet, idet der jo blandt Forslagsstillerne findes Repræsentanter for alle de talrige Partier, som dette Thing indeslutter. At nu det andet Alternativ, at Forslaget nægtes Overgang til anden Behandling, er Noget, som det ærede Medlem jo heller ikke kunde ønske, behøver jeg ikke videre at opholde mig ved. Men selv om det virkelig skulde lykkes at bringe Lovforslaget over begge Stær, at slyde det forbi baade Schylla og Charybdis, saa antager jeg dog ikke, at den ærede Forslagsstiller selv vilde kunne troe, at han havde naaet eller vilde kunne naae det Maal, som han havde betegnet som Formaalet for dette Lovforslags Indbringelse her i Thinget. Selv om det virkelig kom til anden Behandling, hvad vilde det saa dog være for en anden Behandling? Det er jo efter den høitagtede Justitsministers Udtalelser klart, at man ikke vilde kunne regne paa nogensomhelst Deeltagelse fra Regeringens Side i disse Forhandlinger, og dette er jo allerede en i sig selv afgjørende Betragtning. Men lader os dernæst betragte Sagen fra selve Thingets Side. Naar det ærede Medlem sætter Diet paa, hvem det er, der er optraadt som Forslagsstiller af den motiverede Dagsorden, saa vil han blandt dem finde Størstedelen af de Mænd, paa hvis Medvirkning han jo vistnok har gjort og maatte gjøre Regning til at fremkalde en alvorlig, alsidig Drøftelse af Sagen her i Salen. Disse Mænd have